

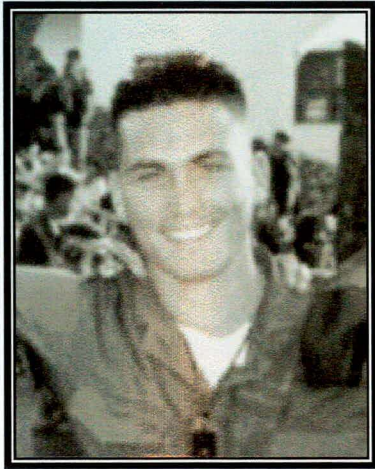


ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

סמל ערן אריאל ז"ל



בן ורה ונחום

נולד בירושלים

בתאריך ט"ו בשבט תשל"ט, 12/2/1979

התגורר בירושלים

התגייס בנובמבר 1997

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בפעילות מבצעית בלבנון

בתאריך ב' בתשרי תשנ"ט, 22/9/1998

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 5 קבר: 2

הותיר אחריו הורים, אחות ואח

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן ורה ונחום. נולד ביום ט"ו בשבט תשל"ט (12.2.1979) בירושלים, אח צעיר לטל ובוגר לניר. ערן או ערנו כפי שנקרא בפי הקרובים אליו, נולד בשכונת רמת שרת בירושלים, תינוק יפהפה שעוברים ושבים לא יכלו להימנע מלצבוט את לחייו העגולות עם גומות החן ולהסתכל לתוך עיניו הכחולות. והחיוך, איזה חיוך. חיוך שעוד יגדל, יתרחב ויהיה לסמלו המסחרי.

כשהיה בן שלוש עברה המשפחה לשכונת רמות אלון, שם הלך לגן-הילדים ולאחר מכן לבית-הספר היסודי ע"ש יהונתן נתניהו. בבית-הספר כבש ערן, עם הנמשים על האף והחיוך, את לב המורות, וכך הן מספרות: "ערן בולט במבט החייכני, בולט בשובבות, בולט במעשי הקונדס עם החברים הטובים לפתע מחליט להיות תלמיד רציני ואז פניך תופסים ארשת בוגרת ואתה ממלא כל הוראה בקפידה רבה... עד הפתק הראשון שמגיע אליך, או לחילופין איזה מטוס שטס ונחת על שולחנך.

"חיוך אדיר פרוס על פנים מנומשות ומאירות..."



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

"לימודים? בית ספר? יש הרבה דברים חשובים בחיים, אולי גם אלו חשובים, אבל על סדרי העדיפויות אין הסכמה, אז מה?"

בבית-הספר כבר החל לגבש את תוכניותיו לעתיד: "כשאהיה גדול אהיה נהג אוטובוס כי אני אוהב לנהוג", כתב בחוברת 'על עצמי' בכיתה ב'. בינתיים הסתפק באופניים.

ילד שופע מרץ, שאהב לשחק כדורגל, הלך לחוג תעופה וחלל, אהב לנגן על תופים ומאוד אהב טיולים.

במקביל ללימודיו בחטיבת הביניים "אורט רמות" הצטרף לשבט הצופים "אריאל".

חיכו המשיך להפעיל קסמים, הצחוק ושמחת החיים גיבשו סביבו חברים רבים.

מספר חבר: "ערן תמיד היה שמח ואת אותה שמחת חיים שהיתה בו דאג להעביר אלינו."

את לימודיו התיכוניים עשה במגמת אדריכלות בבית-הספר "אורט נביאים", וגם כאן החיך וגם כאן הצחוקים וגם כאן הרבה חברים.

החברים מספרים שערן היה "מלך המסיבות והבילויים". אהב להיות די.ג'יי. ולפזז על רחבת הריקודים, מוקף בחברים, מרכז של כל החגיגה. "אף פעם לא ראיתי אותו עצוב או לבד", מספר חבר.

כאן חלה תפנית בתוכניותיו לעתיד. חלום הילדות להיות לנהג אוטובוס פינה את מקומו לחלום להיות איש עסקים... מצליח, וזאת כמובן אחרי שירות קרבי בצנחנים.

בכתיבת ספר המחזור בסיום לימודי התיכון, הציע ערן שכל אחד יכתוב משהו מיומנו האישי, כדי שאם ואחד מהם "יילך" אפשר יהיה לקרוא את דבריו האישיים. וכך כתב ערן: "יומני היקר! אם ננסה להפעיל את הזיכרון, אז את הרגע היפה ביותר בבית-הספר העברתי בטיול השנתי של כיתה י"א לאילת, שבו לא הפסקנו לצחוק - היה חזק. מצד אחד אני שמח שסיימתי סוף-סוף עם בית-הספר הזה אבל מצד שני אני בטוח שאתגעגע לחברים שאיתם העברתי שלוש שנים יפות ומצחיקות. עוד מעט מגיע הצבא וכמובן ש'כלי' כמוני יילך לקרבי (צנחנים). אחרי הצבא סביר



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

להניח שתשמעו עלי כאיש עסקים מצליח. שלום לכם החברים. אוהב,
ערן."

את חלומו להתגייס לצנחנים ולחבוש את הכומתה האדומה הגשים ביום
20.11.1997. לאחר שעבר את הגיבוש לצנחנים, התגייס לגדוד 202
בחטיבת הצנחנים וכולו מלא גאווה. ערן היה "מורעל" על הצנחנים ונתן
את הנשמה במלוא מובן המילה.

מפקדיו ראו בו אדם נעים הליכות, חברותי, אוהב חיים, רגיש לסובבים
אותו, חייכן ובעל חוש הומור, חייל בעל מוטיבציה גבוהה מאוד לשירות
בצנחנים. מספר מפקדו מתקופת האימון המתקדם: "יפה לזכור את ערן
כמצטיין לאורך תקופה קשה."

ומפקד המחלקה כותב: "אתה היית דוגמה לאדם מוביל, להתנדבות
וליוזמה."

חבריו לשירות הצבאי נזכרים: "בעיניים העמוקות שלך ובחיוך הכל כך
שובב שלך, חיוך שישר גרם לך להתחבב על החברה ולהפוך לחלק מרכזי
מאיתנו. אנחנו זוכרים את המסעות הארוכים, איך היית 'מורעל' לצאת
אליהם וכמו 'גבר' אכלת את הקילומטרים הרבים עד שלפעמים היה
נדמה שאתה בכלל לא מתאמץ."

חבר אחר כותב: "סוף שבוע, צריך לצאת הביתה לירושלים. חוסר מזל
ואני נופל במספרי מוות. ערן שומע שאני נשאר שבת. חוזר אחרי חמש
דקות ואומר שהתנדב גם להישאר, להעביר איתי את השבת. שבת
ראשונה בלי אמא, בזכותך עברה בסבבה."

בהמשך יצא ערן לקורס נהגי נקפדונים. הוא אהב לנהוג ונחשב לנהג
מיומן במיוחד. על כך מעידה פעילותו בהמשך.

כשעלו לפעילות בלבנון המשיך ערן לבצע את תפקידו נאמנה כנהג נקפדון
ולא שכח גם את תפקידו כמצחיקן המחלקתי: "זוכרים את העלייה איתך
ללבנון, זוכרים את הצחוקים שרצו איתך במארבי ה'ארטישוק'. החברים
זוכרים גם ריקוד מיוחד שערן המציא וכל המחלקה למדה, רקדה ולא
תשכח לעולם."

לקראת ראש השנה תשנ"ט, בתום תקופה של פעילות מבצעית נמרצת
בלבנון, היה אמור ערן לצאת לחופשה עם כל המחלקה. במקום זאת



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

נתבקש לשוב למוצב טייבה עם מחלקה אחרת שנהג הנקפדון שלה שהה בחופשה.

תוך כדי ההכנות לכניסת השיירה ללבנון נפצע ערן בידו, טופל על-ידי החובש, נחבש ויצא למשימה בהבטחה שיוחלף בהקדם.

ביום ב' בתשרי תשנ"ט (22.9.1998) בשעות הערב התקשר ערן בפעם האחרונה לבני המשפחה ולחברים, איחל חג שמח ושנה טובה. בהמשך אותו לילה יצא צוות צנחנים בנקפדון נהוג בידי ערן, בפיקוד צוות טנק של השריון ממוצב טייבה לפעילות מעל לנהר הליטאני. הפעילות כללה 'גיהוץ' עמדה עם 'נוכרי' לקראת כניסה למארב 'ארטישוק'. מדובר בעמדה קדמית על אחד המצוקים הידוע כבעייתי, קשה ומסוכן. הצוותים יצאו למשימה בנוהל קרב חפוז, בלא הכנה מספקת, וזאת ביום שהיה מיועד למנוחה. מפקד הכוח מהשריון היה חדש, לא הכיר את השטח על בוריו, לא זיהה בבירור את מיקום העמדה, ולא התריע על הקרבה המסוכנת של העמדה לשפת המצוק. ערן, שהונחה על-ידי מפקד הכוח, המשיך בנסיעה והרכב המשוריין (נקפדון) הידרדר כ-300 מטרים לנהר הליטאני ונמחץ בתחתית התהום. ערן שנותר בתא הנהג ועימו סמל עומר אשד נהרגו במקום.

חיילי הכוח הזעיקו כוחות חילוץ קרקעיים ואוויריים. החילוץ היה מסובך ביותר בשל הקושי הלוגיסטי בחילוץ גופתו של ערן, שהיתה לכודה בנקפדון המרוסק. במשך שעות, תוך חשש כי לוחמי החיזבאללה ינסו לחטוף את הגופות או לפגוע בכוחות החילוץ הרגליים, הצליחו לוחמי יחידת החילוץ של חיל-האוויר (669), שהגיעו עם מסוקי סער, לחלץ את ערן.

למחרת החג נטמן ערן בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל, בירושלים, בטרם מלאו לו עשרים.

לאחר מותו הועלה ערן לדרגת סמל. הותיר אחריו הורים, אחות, אח, משפחה וחברים רבים. אלפים ליוו אותו בדרכו האחרונה. ספדו לו מפקדיו, חבריו ובני משפחתו. כולם נושאים עימם את חיוכו.

ועדת החקירה שהוקמה לבדיקת האסון, קבעה במסקנותיה כי לא ניתן למצוא כל דופי במיומנותו של ערן, שלקח חלק למרות "צעירותו" ב-25 מארבי 'ארטישוק' כנהג נקפדון.



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

המג"ד, סא"ל חגי, כתב למשפחה: "ערן יצא למשימה באותה נחישות ורצינות כפי שיצא לכל משימה אחרת אותה מילא בעת שירותו הצבאי, אך זו הסתיימה באסון. ערן, נער צבר תמים, גדל והפך ללוחם, ידע כי ברצונו להוביל וליזום, לתת, לתרום ולהוות דוגמה ומופת. לא צבעה האדום של הכומתה הוא שהניע אותו, כי אם התוכן והרוח - רוח ההתנדבות והלחימה. גידלתם בן למופת, שהתנדב לשרת ביחידה קרבית, דבר אשר לכשעצמו אינו דבר שבשיגרה בימינו."





משרד הביטחון/אגף השיקום
היחידה להנחת החייל

יזכור

אריאל, ערן (ערנו)

בן ורה ונחום. נולד ביום ט"ו בשבט תשל"ט (12.2.1979) בירושלים, אח צעיר לטל ובוגר לניר. ערן או ערנו כפי שנקרא בפי הקרובים אליו, נולד בשכונת רמת שרת בירושלים, תינוק יפהפה שעוברים ושבים לא יכלו להימנע מלצבט את לחייו העגולות עם גומות החן ולהסתכל לתוך עיניו הכחולות. והחינד, איזה חינד. חינד שעוד יגדל, יתרחב ויהיה לסמלו המסחרי.



כשהיה בן שלוש עברה המשפחה לשכונת רמות אלון, שם הלך לגן-הילדים ולאחר מכן לבית-הספר היסודי ע"ש יהונתן נתניהו. בבית-הספר כבש ערן, עם הנמשים על האף והחינד, את לב המורות, וכך הן מספרות: "ערן בולט במבט החייכני, בולט בשובבות, בולט במעשי הקונדס עם החברים הטובים לפתע מחליט להיות תלמיד רציני ואז פניך תופסים ארשת בוגרת ואתה ממלא כל הוראה בקפידה רבה... עד הפתק הראשון שמגיע אליך, או לחילופין איזה מטוס שטס ונחת על שולחנך.

"חינד אדיר פרוס על פנים מנומשות ומאירות..."

"לימודים? בית ספר? יש הרבה דברים חשובים בחיים, אולי גם אלו חשובים, אבל על סדרי העדיפויות אין הסכמה, אז מה?"

בבית-הספר כבר החל לגבש את תוכניותיו לעתיד: "כשאיה גדול אהיה נהג אוטובוס כי אני אוהב לנהוג", כתב בחוברת 'על עצמי' בכיתה ב'. בינתיים הסתפק באופניים.

ילד שופע מרץ, שאהב לשחק כדורגל, הלך לחוג תעופה וחלל, אהב לנגן על תופים ומאוד אהב טיולים.

במקביל ללימודיו בחטיבת הביניים "אורט רמות" הצטרף לשבט הצופים "אריאל".

חיוכו המשיך להפעיל קסמים, הצחוק ושמחת החיים גיבשו סביבו חברים רבים.

מספר חבר: "ערן תמיד היה שמח ואת אותה שמחת חיים שהיתה בו דאג להעביר אלינו."

את לימודיו התיכוניים עשה במגמת אדריכלות בבית-הספר "אורט נביאים", וגם כאן החינד וגם כאן הצחוקים וגם כאן הרבה חברים.

החברים מספרים שערן היה "מלך המסיבות והבילויים". אהב להיות די.ג'יי. ולפזז על רחבת הריקודים,

מוקף בחברים, מרכז של כל החגיגה. "אף פעם לא ראיתי אותו עצוב או לבד", מספר חבר.

כאן חלה תפנית בתוכניותיו לעתיד. חלום הילדות להיות לנהג אוטובוס פינה את מקומו לחלום להיות

איש עסקים... מצליח, וזאת כמובן אחרי שירות קרבי בצנחנים.

בכתיבת ספר המחזור בסיום לימודי התיכון, הציע ערן שכל אחד יכתוב משהו מיומנו האישי, כדי שאם

ואחד מהם "יילך" אפשר יהיה לקרוא את דבריו האישיים. וכך כתב ערן: "יומני היקר! אם ננסה להפעיל

את הזיכרון, אז את הרגע היפה ביותר בבית-הספר העברתי בטיול השנתי של כיתה י"א לאילת, שבו

לא הפסקנו לצחוק - היה חזק. מצד אחד אני שמח שסיימתי סוף-סוף עם בית-הספר הזה אבל מצד

שני אני בטוח שאתגעגע לחברים שאיתם העברתי שלוש שנים יפות ומצחיקות. עוד מעט מגיע הצבא

וכמובן שיכלי כמוני יילך לקרבי (צנחנים). אחרי הצבא סביר להניח שתשמעו עלי כאיש עסקים מצליח.

שלום לכם החברים. אוהב, ערן."



את חלומי להתגייס לצנחנים ולחבוש את הכומתה האדומה הגשים ביום 20.11.1997. לאחר שעבר את הגיבוש לצנחנים, התגייס לגדוד 202 בחטיבת הצנחנים וכולו מלא גאווה. ערן היה "מורעל" על הצנחנים ונתן את הנשמה במלוא מובן המילה.

מפקדיו ראו בו אדם נעים הליכות, חברותי, אוהב חיים, רגיש לסובבים אותו, חייכן ובעל חוש הומור, חייל בעל מוטיבציה גבוהה מאוד לשירות בצנחנים. מספר מפקדו מתקופת האימון המתקדם: "יפה לזכור את ערן כמצטיין לאורך תקופה קשה."

ומפקד המחלקה כותב: "אתה היית דוגמה לאדם מוביל, להתנדבות וליוזמה." חבריו לשירות הצבאי נזכרים: "בעיניים העמוקות שלך ובחיוך הכל כך שובב שלך, חיוך שישר גרם לך להתחבר על החברה ולהפוך לחלק מרכזי מאיתנו. אנחנו זוכרים את המסעות הארוכים, איך היית 'מורעל' לצאת אליהם וכמו 'גבר' אכלת את הקילומטרים הרבים עד שלפעמים היה נדמה שאתה בכלל לא מתאמץ."

חבר אחר כותב: "סוף שבוע, צריך לצאת הביתה לירושלים. חוסר מול ואני נופל במספרי מוות. ערן שומע שאני נשאר שבת. חוזר אחרי חמש דקות ואומר שהתנדב גם להישאר, להעביר איתי את השבת. שבת ראשונה בלי אמא, בזכותך עברה בסבבה."

בהמשך יצא ערן לקורס נהגי נקפדונים. הוא אהב לנהוג ונחשב לנהג מיומן במיוחד. על כך מעידה פעילותו בהמשך.

כשעלו לפעילות בלבנון המשיך ערן לבצע את תפקידו נאמנה כנהג נקפדון ולא שכח גם את תפקידו כמצחיקן המחלקתי: "זוכרים את העלייה איתך ללבנון, זוכרים את הצחוקים שרצו איתך במארבי ה'ארטישוק'. החברים זוכרים גם ריקוד מיוחד שערן המציא וכל המחלקה למדה, רקדה ולא תשכח לעולם."

לקראת ראש השנה תשנ"ט, בתום תקופה של פעילות מבצעית נמרצת בלבנון, היה אמור ערן לצאת לחופשה עם כל המחלקה. במקום זאת נתבקש לשוב למוצב טייבה עם מחלקה אחרת שנהג הנקפדון שלה שהה בחופשה.

תוך כדי ההכנות לכניסת השיירה ללבנון נפצע ערן בידו, טופל על-ידי החובש, נחבש ויצא למשימה בהבטחה שיוחלף בהקדם.

ביום ב' בתשרי תשנ"ט (22.9.1998) בשעות הערב התקשר ערן בפעם האחרונה לבני המשפחה ולחברים, איחל חג שמח ושנה טובה. בהמשך אותו לילה יצא צוות צנחנים בנקפדון נהוג בידי ערן, בפיקוד צוות טנק של השריון ממוצב טייבה לפעילות מעל לנהר הליטאני. הפעילות כללה 'גיהוץ' עמדה עם 'נוכרי' לקראת כניסה למארב 'ארטישוק'. מדובר בעמדה קדמית על אחד המצוקים הידוע כבעייתי, קשה ומסוכן. הצוותים יצאו למשימה בנוהל קרב חפז, בלא הכנה מספקת, וזאת ביום שהיה מיועד למנוחה. מפקד הכוח מהשריון היה חדש, לא הכיר את השטח על בוריו, לא זיהה בבירור את מיקום העמדה, ולא התריע על הקרבה המסוכנת של העמדה לשפת המצוק. ערן, שהונחה על-ידי מפקד הכוח, המשיך בנסיעה והרכב המשריון (נקפדון) הידרדר כ-300 מטרים לנהר הליטאני ונמחץ בתחתית התהום. ערן שנותר בתא הנהג ועימו סמל עומר אשד נהרגו במקום.

חיילי הכוח הועיקו כוחות חילוץ קרקעיים ואוויריים. החילוץ היה מסובך ביותר בשל הקושי הלוגיסטי בחילוץ גופתו של ערן, שהיתה לכודה בנקפדון המרוסק. במשך שעות, תוך חשש כי לוחמי החיזבאללה ינסו לחטוף את הגופות או לפגוע בכוחות החילוץ הרגליים, הצליחו לוחמי יחידת החילוץ של חיל-האוויר (669), שהגיעו עם מסוקי סער, לחלץ את ערן.

למחרת החג נטמן ערן בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל, בירושלים, בטרם מלאו לו עשרים.



לאחר מותו הועלה ערן לדרגת סמל. הותיר אחריו הורים, אחות, אח, משפחה וחברים רבים. אלפים ליוו אותו בדרכו האחרונה. ספדו לו מפקדיו, חבריו ובני משפחתו. כולם נושאים עימם את חיוכו. ועדת החקירה שהוקמה לבדיקת האסון, קבעה במסקנותיה כי לא ניתן למצוא כל דופי במיומנותו של ערן, שלקח חלק למרות "צעירותו" ב-25 מארבי 'ארטישוק' כנהג נקפדון. המג"ד, סא"ל חגי, כתב למשפחה: "ערן יצא למשימה באותה נחישות ורצינות כפי שיצא לכל משימה אחרת אותה מילא בעת שירותו הצבאי, אך זו הסתיימה באסון. ערן, נער צבר תמים, גדל והפך ללוחם, ידע כי ברצונו להוביל ולזוּם, לתת, לתרום ולהוות דוגמה ומופת. לא צבעה האדום של הכומתה הוא שהניע אותו, כי אם התוכן והרוח - רוח ההתנדבות והלחימה. גידלתם בן למופת, שהתנדב לשרת ביחידה קרבית, דבר אשר לכשעצמו אינו דבר שבשיגרה בימינו."

